

[Finansministeren.]

medlem hr. Anders Andersen skulle have lært lidt mere af diskussionen, for det, det drejer sig om, er jo, at det ikke er denne procentabsolutte størrelse, der er afgørende. Om man synes, den er for høj eller for lav, må afhænge af de økonomiske forhold i øvrigt; det må afhænge af, hvordan pengene tilvejebringes, og hvordan pengene anvendes — og særlig dette med, hvordan pengene anvendes, har stor betydning.

Ser vi på stigningen fra de 25 pct., som blev nævnt, for en 4-5 år tilbage og op til de 29 pct. i dag, mener jeg, at der er to steder, hvor man kan pege på særlige årsager i denne korte periode. Går vi langt tilbage, er det stigningen i forsvarsudgifterne; men i denne korte periode er det stigningen i udgifterne til folkepension og det forhold, at vi finansierer statens anlægsudgifter og mere og mere udlåne over skatteudskrivningen.

Må jeg spørge det ærede medlem hr. Anders Andersen: var venstre ikke med til at vedtage folkepensionsudgifterne? Har man noget som helst ønske om at begrænse dem nu? Og må jeg stille et andet spørgsmål: finder det ærede medlem det uheldigt, at vi har finansieret anlægsudgifterne og udlåne over skatteudskrivningen? Hvis det ærede medlem finder det uheldigt, er det så det ærede medlems tanke, at vi skulle have nedsat disse udgifter, eller i modsat fald at vi skulle have finansieret dem over optagelse af lån? Må jeg have lov til at spørge det ærede medlem: tror det ærede medlem, det bliver billigere for skatteyderne at finansiere det over optagelse af lån? Tror det ærede medlem ikke, at renterne, afdragene o. s. v. så bliver meget dyrere for skatteyderne i det lange løb og derigennem procenten højere? Men nu kommer i øvrigt det, som er det afgørende, og det er, at hvis man fra oppositionens side har en idé om, at 25 pct. er det rigtige — jeg ved ikke, hvor man har den fra, men hvis man nu har en idé om det — hvad vil man så gøre for at komme ned på de 25 pct.? Hvilke udgifter vil man nedsætte? Man kan ikke nøjes med de besparelsesforslag, man er kommet med. Man må betydelig længere ned, hvis man skal ned på de 25 pct. Jeg tror, at man skal ganske nøje overveje, at langt de fleste af de udgifter,

der her ligger bag, har alle i tinget været med til at vedtage.

Med hensyn til besparelserne er det, ligesom om jeg har indtrykket af, at man næsten syntes, jeg nu var begyndt at tale for meget om dem. Jeg skal undlade det og bare sige den ene ting, som jeg anser for væsentlig, nemlig: lad dem nu blive effektive først, før vi begynder at disponere over pengene.

Så stiller man mig det spørgsmål — det vil jeg gerne svare på — om jeg ikke bliver bekymret, hvis denne procent bliver højere. Jeg tror endog, at en af de ærede ordførere, jeg kan ikke huske hvem, ville opstille et modsætningsforhold i den retning, at jeg ligefrem med stor glæde skulle se på, at den procent blev højere — jo højere, jo bedre! Hvor har jeg udtalt det? Er der et eneste sted, hvor jeg har sagt det? Jeg har aldrig sagt det. Det afgørende for mig er, hvordan den økonomiske udvikling i landet er, hvordan produktion og beskæftigelse er, hvordan valutastilling er, og det er langt, langt mere afgørende, end om denne procent er 1 pct. højere eller lavere. Og det, der er det mest afgørende i den nuværende situation — og det kan de to ærede ordførere, det kan venstre og de konservative ikke komme uden om — er jo: hvor er den økonomiske motivering?

Jeg tror, at de, der i dag går ind for den store skattenedsættelse, netop lægger grunden til, at skatterne fremover kunne komme til at stige, og at vi én gang til skulle til at gribe ind. Det ønsker jeg ikke, det ønsker regeringen ikke at medvirke til.

(Kort bemærkning)

Anders Andersen: Den højtærede finansminister sagde, at det var ikke den absolutte størrelse, der var det afgørende. Der er vi altså ikke helt enige. For os er netop den absolutte procentstørrelse af den offentlige andel af nationalindkomsten meget afgørende.

Vi vedkender os de udgifter, som folkepensionen har medført. Jeg må erkende, at de beregninger, der i sin tid forelå som grundlag for folkepensionens indførelse, har vist sig ikke helt at holde stik; udgifterne er vokset i hurtigere tempo, end man dengang havde forudset.

Hvad boligudlåne angår, har vi fra